

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 126/09-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. apríla 2009 predbežne prerokoval sťažnosť B. T., H., zastúpeného advokátom JUDr. Š. K., K., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 1 CoZm/3/2008-164 z 9. decembra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť B. T. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. februára 2009 doručená sťažnosť B. T., H. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Š. K., K., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 CoZm/3/2008-164 z 9. decembra 2008. Sťažovateľ svoju sťažnosť doplnil podaním doručeným ústavnému súdu 19. februára 2009.

Na ústavný súd sa obrátil z toho dôvodu, že „*Proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 1 CoZm/3/2008-164 zo dňa 9. decembra 2008 nie je možné podať mimoriadny opravný prostriedok, nakoľko sa jedná o rozsudok odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a súčasne sa nejedná o prípad uvedený v § 237 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov.*“

Sťažovateľ má v namietanom konaní postavenie žalobcu. Ako žalobca podal Okresnému súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) 31. januára 2007 návrh na vydanie zmenkového platobného rozkazu. Okresný súd zmenkovým platobným rozkazom č. k. 27 Zm16/2007-22 zo 6. júla 2007 uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi (sťažovateľovi) zmenkovú sumu, zákonný úrok zo zmenky, ako aj zmenkovú odmenu a nahradiť žalobcovi trovy konania. Proti tomuto zmenkovému platobnému rozkazu podal žalovaný v zákonnej lehote námietky, v ktorých namietal nedostatok kauzálneho vzťahu medzi dlžníkom a majiteľom zmenky, konkrétne žalovaný namietal neposkytnutie protihodnoty za zmenku. Okresný súd zmenkový platobný rozkaz rozsudkom č. k. 26 CbZm/5/2007-112 z 8. februára 2008 zrušil. Proti označenému rozsudku podal odvolanie žalobca (sťažovateľ). Okrem odvolacích dôvodov vymedzených Občianskym súdnym poriadkom (ďalej aj „OSP“) poukázal na to, že súd nerešpektoval ústavnoprocenú zásadu rovnosti účastníkov konania, ktorú obsahuje aj Občiansky súdny poriadok, v dôsledku čoho došlo k vade, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu podľa sťažovateľa nemožno zistiť, prečo bol v konaní o námietkach zaťažený dôkazovým bremenom žalobca, a nie žalovaný, ktorý predniesol tvrdenia týkajúce sa námietok. Rovnako sa podľa sťažovateľa z rozsudku nedá zistiť, prečo by mal znášať dôkazné bremeno sťažovateľ. Rozsudok je preto podľa neho arbitrárny a nepreskúmateľný. V tomto vidí sťažovateľ porušenie rovnosti účastníkov v konaní garantovanej v čl. 47 ods. 3 ústavy. Za porušenie základného práva garantovaného v čl. 46 ods. 1 ústavy považuje sťažovateľ absenciu vyjadrenia odvolacieho súdu k dôvodom odvolania a jeho argumentom. Podľa sťažovateľa odvolací súd sa k otázke, prečo prvostupňový súd nezaťažil v konaní o námietkach toho, kto námietky podal, ale jeho protistranu, nevyjadril. Napadnutý rozsudok krajského súdu č. k. 1 CoZm/3/2008-164 z 9. decembra 2008 (právoplatný

22. decembra 2008) je preto aj z tohto dôvodu nepresvedčivý a v konečnom dôsledku nepreskúmateľný.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že *„si je vedomý, že súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je to, aby účastník konania bol v akomkoľvek konaní pred všeobecným súdom úspešný vrátane opravných konaní. Všeobecný súd je však povinný primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom v súlade s platným právnym poriadkom vysvetliť, na základe čoho dospel k svojmu rozhodnutiu.*

Sťažovateľ namieta, že prijaté právne závery porušovateľa sú, so zreteľom na skutkový a právny stav, zrejme neodôvodnené a arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň majú za následok porušenie základných práv sťažovateľa.“

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd takto rozhodol (petit je upravený v znení doplnenia sťažnosti doručeného ústavnému súdu 19. februára 2009):

„1. Základné právo B. T., nar..., bydliskom: H. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo na súdnu ochranu zaručené čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 1 CoZm/3/2008-164 zo dňa 9. decembra 2008 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 1 CoZm/3/2008-164 zo dňa 9. decembra 2008 Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3. Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť B. T., nar..., bydliskom: H. náhradu trov konania spočívajúcich v nákladoch právneho zastúpenia na účet advokáta JUDr. Š. K., so sídlom K. na účet vedený v T., a. s., č. účtu..., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd rozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnenom návrhu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva a slobody, reálnosť ktorej by mohol ústavný súd posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti sťažovateľa považoval za potrebné poukázať na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípade

medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Ústavný súd je oprávnený a povinný posúdiť neústavnosť konania, resp. rozhodovania všeobecných súdov, t. j. či v konaní pred nimi nedošlo k porušeniu ústavnoprávnych princípov konania (čl. 46 až čl. 51 ústavy). Táto právomoc ústavného súdu však nie je spojená so vznikom oprávnenia a povinnosti hodnotiť právne názory všeobecných súdov, ku ktorým tieto dospeli na základe výkladu a uplatňovania zákonov, ak tento výklad a použitie zákonov neporušujú uvedené ústavnoprávne princípy alebo základné práva a slobody (II. ÚS 54/02).

Ústavný súd v súlade so svojím ústavným postavením na základe obsahu sťažnosti a vyžiadanej dokumentácie predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa „právo na súd“, to znamená právo začať konanie na súde v „občianskoprávných

veciach“ ako jeden z jeho aspektov. K nemu pristupujú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu, zloženie súdu a vedenie procesu. Kvalita procesu zahrnutá v práve na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru je zabezpečovaná zárukami procesného a inštitucionálneho charakteru (III. ÚS 136/03).

Ústavný súd je oprávnený a povinný posúdiť neústavnosť konania, resp. rozhodovania všeobecných súdov, t.j. či v konaní pred nimi nedošlo k porušeniu ústavnoprávných princípov konania (čl. 46 až čl. 48 ústavy). Reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05), ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť fyzické osoby a právnické osoby pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah oprávnených prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozsudkom krajského súdu sťažovateľ poukazuje predovšetkým na absenciu náležitého odôvodnenia rozhodnutia.

Sťažovateľovi v odôvodnení namietaného rozsudku krajského súdu chýba vyjadrenie ku skutočnosti, prečo prvostupňový súd nezaťažil v konaní o námietkach toho, kto námietky podal, ale jeho protistranu, prečo veriteľ (sťažovateľ) disponujúc listinným dôkazom (zmenkou) potrebuje uviesť ďalšie dôkazy, aby uspel, a nie dlžník, ktorý má dôkaznú povinnosť v konaní o námietkach. Sťažovateľ je toho názoru, že týmto bola narušená rovnosť účastníkov konania zaručená v čl. 47 ods. 3 ústavy.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Rovnosť účastníkov súd zabezpečuje vytvorením rovnakých procesných možností na uplatnenie ich práv a plnenie ich povinností. Podstata tejto ústavnej zásady spočíva v tom, že všetci účastníci občianskeho súdneho konania (osobitne sporového konania) majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Nerozhoduje procesné postavenie alebo procesná pozícia účastníka, nie je podstatné ani to, ktorý z účastníkov sa stane žalobcom a ktorý z účastníkov je žalovaný (II. ÚS 35/02).

K námietkam (otázkam) sťažovateľa krajský súd v rozsudku č. k. 1 CoZm/3/2008-164 z 9. decembra 2003 uviedol:

„Z ustanovenia § 175 ods. 1, 3 O. s. p. vyplýva, že súd vydá na návrh zmenkový platobný rozkaz, ak žalobca predloží v prvopise zmenku, o pravosti ktorej niet dôvodu pochybovať a ďalšie listiny potrebné na uplatnenie práva. Ak žalovaný podá včas námietky, súd nariadi na ich prejednanie pojednávanie. Na námietky podané neskôr už nemožno prihliadať. Námietky je povinný podať žalovaný v lehote do troch dní, pričom v námietkach musí uviesť, čo proti zmenkovému platobnému rozkazu namieta.

Z uvedeného ustanovenia zákona vyplýva, že námietky proti zmenkovému platobnému rozkazu podliehajú koncentračnej zásade, a preto nie je možné k nim prihliadnuť po uplynutí stanovenej lehoty. Je však možné k odôvodneným námietkam, ktoré boli podané včas, aj neskôr uviesť nové tvrdenia na ich objasnenie a nové dôkazy na preukázanie tvrdení.

Námietky žalovaného plnia vo vzťahu k námietkovému konaniu rovnakú funkciu ako je žaloba vo vzťahu k sporovému konaniu, preto je zákonná požiadavka odôvodnenia námietok. Vykreslenie okolností, na ktorých postaví žalovaný svoju obranu v námietkach, teda vymedzuje predmet námietkového konania. Za odôvodnené možno považovať len také námietky, ktoré dostatočne ozrejmujú, z ktorých skutkov odvodzuje žalovaný svoju obranu, takže je samozrejماً požiadavka na konkrétnosť a nezameniteľnosť týchto skutkov. Námietky teda môžu byť úplne stručné a sú zákonne odôvodnené, pokiaľ vymedzujú jednoznačne a nezameniteľné skutok alebo skutky, o ktoré sa námietková obrana opiera (viď napr. uznesenie Vrchného súdu Praha sp. zn. 5 Cmo 353/2003 z 29. 9. 2003).“.

Krajský súd rešpektujúc tieto právne východiská, ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, postupoval takto:

„Súd vykonal vyhodnotenie vykonaných dôkazov, ktoré boli vykonané predpísaným postupom (výpovede svedkov, účastníkov konania, oboznámením sa s listinnými dôkazmi) postupom v zmysle § 132 O. s. p., t. j. podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliadal na všetko, čo vyšlo za konania najavo včítane toho, čo uviedli samotní účastníci.

Na základe takéhoto postupu dospel k skutkovým záverom o tom, že obsah námietky je opodstatnený, keďže má za preukázané, že nedošlo ku skutočnosti, ktorá mala byť dôvodom pre vystavenie zmenky, v dôsledku čoho neposkytol žalobca žalovanému sumu 4 000 000,00 Sk. Pri uvedenom procesnom postupe, vzhľadom na obsah celého odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa je zrejmé, že súd mal za preukázané unesenie dôkazného bremena žalovaným, ako to vyžaduje procesný predpis (vzhľadom na preukázanie pravdivosti jeho námietok), takže zmienka o prenesení dôkazného bremena na žalobcu v časti odôvodnenia rozsudku je právne irelevantná.. V tejto súvislosti je potrebné podotknúť, že dôkazné bremeno (§ 120 ods. 1 O. s. p.) o čiastočnom plnení žalovaným v konaní znáša žalobca, ktorý túto skutočnosť v žalobe tvrdí. Žalovaný túto skutočnosť popieral a neuvádzal ju i v námietkach. Skutočnosť, či bola predmetná suma uhradená zaťažuje dôkazným bremenom žalobcu, keďže z existencie tejto skutočnosti vyvodzuje pre seba žalobca priaznivé právne dôsledky, a iba on túto skutočnosť v konaní

tvrdí. Žalovaného zatažuje dôkazná povinnosť ohľadne tvrdení, ktoré vzniesol vo včas podaných námietkach.

Je potrebné podotknúť, že listinné dôkazy predložené žalovaným obsahovo preukazujú existenciu okolností uvedených v námietkach žalovaného o prevode obchodného podielu na žalovaného spoločníkom A. s. r. o. H. Z listinných dokladov predložených žalovaným vyplývajú okolnosti zo dňa 7. 7. 2004, kedy došlo k osvedčeniu pravosti podpisov na zápisnici zo zasadnutia valného zhromaždenia uvedenej spoločnosti a zmluvy o prevode obchodného podielu na žalovaného (aj zo strany žalobcu). Pri tvrdení žalobcu o čiastočnom plnení v sume 1 000,000,00 Sk žalovaným dňa 24. 8. 2006 nemožno nezohľadniť, že táto suma mala byť daná v inom období na účty žalobcu a jeho manželky v hotovosti (v dňoch 7. 9. a 25. 10. 2006), pričom vyznačenie tejto skutočnosti o plnení bolo vykonané len žalobcom a nedošlo k osvedčeniu tejto skutočnosti u notára tak, ako sa osvedčovala vystavená zmenka dňa 7. 7. 2004.“.

Na základe týchto skutočností krajský súd uzavrel vec takto:

„Odvolací súd považuje preto za správny skutkový záver súdu prvého stupňa pri vyhodnocovaní dôkazov, že sú pravdivé tvrdenia žalovaného uvedené v námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu. ...

Odvolací súd zohľadnil aj skutočnosť, že tvrdenia uvádzané žalovaným v námietke a v časti listu právneho zástupcu žalovaného (nie osobne žalovaného) zo dňa 31. 8. 2007 sa obsahovo nevyklúčujú, keďže sa konštatuje aj skutočnosť, že vymáhané plnenie nemá materiálny základ.

Nie je preto možné stotožniť sa s odvolateľom, že nie je preukázaná opodstatnenosť námietky, ktorá právne bráni, aby žalovaný bol zaviazaný zmenkovým platobným rozkazom zaplatiť žalobcovi požadovanú sumu.“.

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd zdôvodnil svoj postup vysporiadania sa s námietkami podanými sťažovateľom v danej veci ústavne akceptovateľným spôsobom, bez známok svojvôle a arbitrárnosti.

Krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vyrovnal aj s námietkou sťažovateľa (k odňatiu možnosti konať pred súdom z dôvodu odňatia mu práva na záverečnú reč) uplatnenou v odvolacom konaní, a to týmto spôsobom:

„Odvolací súd sa nestotožňuje ani s právnym stanoviskom odvolateľa, že súd prvého stupňa mu odňal možnosť konať pred súdom pre procesný postup, ktorý je v rozpore s § 118 ods. 3 O. s. p.

Podľa § 118 ods. 3 O. s. p. (účinného do 15. 10. 2008) na záver pojednávania môžu účastníci zhrnúť svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci.

Uvedené zákonné ustanovenie upravuje právo účastníka predniesť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci, ktoré, právo mu nemôže byť odňaté.

Z obsahu spisu vyplýva, že postupom súdu na pojednávaní dňa 5. 2. 2008 nedošlo obsahovo k odňatiu práva účastníka v zmysle § 118 ods. 3 O. s. p.

Na začiatku pojednávania na síde prvého stupňa zástupcovia účastníkov oznámili, že zotrvávajú na svojich doterajších skutkových a právnych záveroch, v priebehu pojednávania realizovali právo vyjadriť sa k dôkazom vykonaným na pojednávaní a po poučení súdom (v zmysle § 120 ods. 4 O. s. p.) oznámili, že nenavrhujú ďalšie dôkazy. Nie je zaprotokolované, aké sú u prítomných účastníkov stanoviská k právnej stránke veci (či zotrvávajú alebo sa mení stanovisko) v zápisnici o pojednávaní zo dňa 5. 2. 2008, zo dňa 8. 2. 2008 (pred vyhlásením rozsudku), ako ani písomné podanie účastníka o tejto skutočnosti v čase do vyhlásenia rozsudku o veci. Následne žalobca v odvolaní (ktorý tvrdí odňatie práva na zhrnutie návrhov na záver pojednávania) obsahovo jednoznačne v celom rozsahu zotrval na právnom stanovisku, ktoré uvádza viackrát v prvostupňovom konaní.

Je možné preto konštatovať, že nedošlo v celom konaní k zmene vyjadreného právneho stanoviska žalobcu, pričom sa v celom rozsahu vyjadril k vykonaným dôkazom a dôkazy navrhoval.

Neprotokolovanie právneho stanoviska účastníka konania za týchto okolností na prvostupňovom pojednávaní, na ktorom odvolateľ zotrváva aj v odvolacom konaní, nepreukazuje, že súd svojim postupom mu neumožnil využiť právo na časť záverečného vyjadrenia (právne stanovisko, ku zmene ktorého nedošlo ani v odvolacom konaní), takže sa mu obsahovo neodoprelo právo uvedené v ustanovení § 118 ods. 3 O. s. p. Iný výklad

tejto procesnej situácie by bol prílišným formalizmom i popretím účelu sledovaného ustanovením § 118 ods. 3 O. s. p., keďže vyjadrenia žalobcu k dokazovaniu i k právnej stránke veci boli v konaní realizované a súd sa s tým následne vysporiadal v rozhodnutí o veci samej.

Odvolačný súd potvrdil preto rozsudok súdu prvého stupňa, ako vecne správny, v zmysle § 219 O. s. p.“

Aj v tomto prípade podľa názoru ústavného súdu krajský súd ústavne akceptovateľným spôsobom zaujal stanovisko k tejto otázke.

Ústavný súd v tejto spojitosti zdôrazňuje, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhovie, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú, za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, žeby zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu v napadnutom rozhodnutí krajského súdu o takéto rozhodnutie nejde.

Súčasťou základného práva na súdnu ochranu je aj právo na zákonu zodpovedajúce odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 OSP, a táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 OSP). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam na rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Z čiastkových analýz a hodnotení odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že závery v odôvodnení napadnutého rozsudku nie sú zjavne arbitrárne ani svojvoľné a obsahujú v zásade všetky náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 OSP (§ 211 OSP). Ústavný súd preto považuje postup krajského súdu pri preskúmvaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny a vylučujúci možné porušenie označených práv sťažovateľky. Nemožno ho podľa názoru ústavného súdu dávať do takej spojitosti s možným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čo platí s poukazom na citovanú judikatúru ústavného súdu aj vo vzťahu k námietke porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ktorý by mohol byť predmetom posudzovania ústavnosti postupu krajského súdu v konaní o veci samej. Kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie namietanej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (m. m. II. ÚS 193/06, II. ÚS 210/06, IV. ÚS 238/07). O takýto zásah však podľa názoru ústavného súdu aj vzhľadom na argumenty uvedené v odôvodnení rozhodnutia krajského súdu v danej veci nešlo.

Vychádzajúc z týchto záverov ústavný súd odmietol sťažnosť pre jej zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. apríla 2009